

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/94/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010632
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2117010632.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovanej A. B. a spol., pre pokračovací zločin úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 11.03.2025 pod sp. zn. 9T/20/2017, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 28.10.2025, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods.1 písm. e/, ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C.,
trvale bytom: C., D. E. XX,

u k l a d á

Podľa § 222 ods.3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „ Trestného zákona“) s poukazom na § 36 písm. p) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanej určuje skúšobná doba na 2 (dva) roky.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.03.2025 (v konaní proti ušlej) uznal obžalovanú vinnou zo spáchania pokračovacieho zločinu úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného od 06.08.2024, na tom skutkovom základe, že
v bode 1/

spoločne s F. G. (uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 9T/20/2017, zo dňa 12.09.2019, právoplatný dňa 12.09.2019) a H. B. (uznaná za vinnú rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 9T/20/2017, zo dňa 12.09.2019, právoplatný dňa 28.09.2019) dňa 27.04.2012 v

Hlohovci na ulici Hlohová č. 11, v pobočke Tatra banky, a.s., po predchádzajúcej vzájomnej dohode vylákali úver vo výške 4.000,00 € tým spôsobom, že na podnet A. B. uzatvoril F. G. ako dlžník Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 00-0001870180, ktorý sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po dobu 72 mesiacov s výškou mesačnej splátky 91,57 €, pričom do úverovej zmluvy uviedol, že je poberateľom výsluhového dôchodku zo sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov vo výške 563,62 € mesačne, ktorý však na tento účel zabezpečila a odovzdala H. B., na základe uvedeného bola zmluva o úvere po preskúmaní žiadosti schválená a dodatočne sa zistilo, že predložené doklady o poberaní dôchodku sa nezakladajú na pravde, pričom všetci vedeli, že žiadateľ úveru je bez dostatočného príjmu, v čase podpísania úverovej zmluvy nebol a ani nie je poberateľom výsluhového dôchodku zo sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov, ale bol dlhodobo bez príjmu, pričom do dnešného dňa neuhradil žiadnu splátku, finančné prostriedky z úveru následne F. G. odovzdal H. B., ktorá ich pred bankou vo vozidle potom odovzdala A. B., čím spôsobili spoločnosti Tatra banka, a.s., škodu vo výške 4.268,76 €,

v bode 2/

spoločne s F. G. (uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 9T/20/2017, zo dňa 12.09.2019, právoplatný dňa 12.09.2019) a H. B. (uznaná za vinnú rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 9T/20/2017, zo dňa 12.09.2019, právoplatný dňa 28.09.2019) dňa 07.06.2012 v Hlohovci na ulici Hlohová č. 11, v pobočke Tatra banky, a.s., po predchádzajúcej vzájomnej dohode vylákali úver vo výške 39.600,00 € tým spôsobom, že na podnet A. B. uzatvoril F. G. ako dlžník Zmluvu o účelovom splátkovom úvere č. 2012052170, ktorý bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, a to k rodinnému domu súp. č. XXX, na pozemku parc. č. 193/1 v katastrálnom území I. J., obec I. J., okres Trnava, zapísanú na LV č. XXXX, vedenom Katastrálnym úradom Trnava, Správa katastra Trnava, ktorý sa zaviazal splácať po dobu 360 mesiacov s výškou mesačnej splátky 246,41 €, pričom do úverovej zmluvy uviedol, že je poberateľom výsluhového dôchodku zo sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov vo výške 563,62 € mesačne, ktorý však na tento účel zabezpečila a odovzdala H. B., na základe uvedeného bola zmluva o úvere po preskúmaní žiadosti schválená a dodatočne sa zistilo, že predložené doklady o poberaní dôchodku sa nezakladajú na pravde, pričom všetci vedeli, že žiadateľ úveru je bez dostatočného príjmu, v čase podpísania úverovej zmluvy nebol a ani nie je poberateľom výsluhového dôchodku zo sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov, ale bol dlhodobo bez príjmu, pričom do dnešného dňa neuhradil žiadnu splátku, pričom finančné prostriedky z úveru boli poukázané na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený na meno F. K., čím spôsobili spoločnosti Tatra banka, a.s., škodu vo výške 40.561,14 €,

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanej podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „Trestného zákona“) s prihliadnutím na § 36 písm. p) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanej A. B. uložil povinnosť v prípade skutku 1/ spoločne a nerozdielne s H. B., nar. XX.XX.XXXX v L. L. a F. G., nar. XX.XX.XXXX v C., nahradiť poškodenej spoločnosti Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava 1, IČO: 00686930, škodu vo výške 4.000,00 €.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanej A. B. uložil povinnosť v prípade skutku 2/ spoločne a nerozdielne s H. B., nar. XX.XX.XXXX v L. L. a F. G., nar. XX.XX.XXXX v C., nahradiť poškodenej spoločnosti Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava 1, IČO: 00686930, škodu vo výške 39.600,00 €.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú spoločnosť Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava 1, IČO: 00686930, so zvyškom svojich uplatnených nárokov na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil v rozsahu č.l. 2046-2056 spisu.

Proti tomuto rozsudku zahlásil ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie obhajca obžalovanej, a to proti výroku o vine, treste i proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo,

príčom odvolanie odôvodnil obhajca samostatným písomným podaním zo dňa 16.06.2025. Okresnému súdu bolo doručené dňa 25.05.2025 i odôvodnenia odvolania koncipované samotnou obžalovanou.

Obhajca obžalovanej podané odvolanie dôvodil tým, že v predmetnej trestnej veci prebiehalo konanie podľa § 358 a nasl. Tr. por., teda konanie proti ušlému.

Podľa § 359 Tr. por. musí mať obvinený v konaní proti ušlému vždy obhajcu. Ten má rovnaké práva ako obvinený. Z uvedeného vyplýva, že obhajca má právo v tomto konaní proti ušlému urobiť za obvineného aj niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 Tr. por., ktoré sú v tomto ustanovení definované ako právo obžalovaného.

Konajúci súd neumožnil obhajcovi (a teda obžalovanej) realizáciu práva uvedeného v ustanovení § 257 ods. 1 Tr. por, čím bolo zásadným spôsobom porušené právo obžalovanej na obhajobu a celé konanie je potrebné zopakovať zákonným spôsobom.

Prípadné využitie práva podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. má pritom zásadný dopad na výmeru trestu obžalovanej.

Hranice trestov stanovil zákonom zákonodarca, pričom pri dohode o vine a treste a analogicky s poukazom na R 44/2017 aj pri vyhlásení o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. určil, že spodnú hranicu trestu odňatia slobody je možné znížiť až o 1/3.

Ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Napriek vyššie uvedenému, obhajca k výmere trestu odňatia slobody uviedol, že tento je neprimerane prísny.

Na dosiahnutie účelu trestu je v prípade obžalovanej pri preukázanej vine postačujúci trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

V tomto smere súd nezohľadnil skutočnosť, že obžalovaná už dlhodobo vedie riadny život, skutky, pre ktoré bola odsúdená rozsudkami, ktoré cituje vo svojom rozhodnutí súd, spáchala pred viac ako 10 rokmi. Zdôrazniť je potrebné pritom to, že súd obžalovanej mohol ukladať trest len s poukazom na jej predchádzajúci život pred spáchaním skutku uvedeného v rozsudku, nie potom, pričom pred spáchaním predmetného skutku bola obžalovaná odsúdená za skutky, ktoré sa stali takmer pred 20 rokmi a odsúdenia obžalovanej boli zahladené.

Za tejto situácie ukladať obžalovanej nepodmienečný trest odňatia slobody, je skutočne v rozpore so súdnou praxou a nielen s ňou, ale aj so zákonom.

Od 6.8.2024, od účinnosti novely Tr. zák., zákon uprednostňuje ukladanie trestov, ktoré nie sú spojené so zásahom do osobnej slobody, obhajoba poukazuje na ustanovenie § 33a ods. 3 Tr. zák.

Čo sa týka súdnej praxe aj pred účinnosťou uvedenej novely Tr. zák. platilo, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2010, sp. zn. 5 To14/2009, R 10/2011). Obhajca obžalovanej napokon navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 9T/20/2017-2046 zo dňa 11.3.2025 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaná vo vlastne koncipovanom odvolaní uviedla, že napadnutým rozsudkom ju Okresný súd Trnava uznal vinnou v skutkoch I. a II. za pokračovací zločin úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) TZ účinného od 06.08.2024, za čo jej uložil trest odňatia slobody na 24 mesiacov. Skutkami, ktorých spáchanie jej je kladené za vinu rozsudkom mala spôsobiť škodu vo výške 4.268,- EUR + 40.561,- EUR, t.j. 44.829,- EUR.

Proti uvedenému rozsudku v časti o vine a treste, ako aj voči konaniu ktoré rozsudku predchádzalo podal odvolanie jej obhajca po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní dňa 11.03.2025. Na základe

uvedeného a po doručení písomného vyhotovenia Rozsudku spolu s odôvodnením predmetné odvolanie odôvodňuje nasledovne:

Rozsudkom KS v BA sp. zn. 4To/14/2023 z 07.09.2023 bola odsúdená pre úverový podvod § 222 TZ, pričom skutkov, ktoré jej boli kladené za vinu sa mala dopustiť 21.07.2006 a 22.08.2006 a bol jej uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov. V predmetnom konaní mala byť spôsobená škoda vo výške 33.193,- EUR + 152.692,- EUR = 185.885,- EUR Okresný súd Bratislava I v danom konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 1T/59/2010 zo dňa 09.09.2022. Navrhla preto, aby súd druhého stupňa pripojil spis vedený na Okresnom súde Bratislava 1 pod sp. zn. 1T/59/2010, a z tohoto oboznámil podstatné časti, a to najmä právoplatný rozsudok.

Podľa § 42 ods. 1 TZ, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Napriek tomu, že Okresný súd Trnava v uvedenom rozsudku ukladal trest za skutky, ktorých sa mala dopustiť 27.04.2012 a 07.06.2012, teda za skutky, ktoré mala spáchať skôr, ako bol OS BA I ako súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok (09.09.2022) za iný jej kladený za vinu trestný čin, tak OS TT nezdôvodnil, prečo pri ukladaní trestu odňatia slobody nepristúpil k uloženiu súhrnného trestu, alebo ďalšieho trestu s následným neupustením od jeho potrestania vzhľadom k tomu, že jej už v inom konaní bo uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov. V rozsudku sa pritom nenachádza ani žiadna zmienka o tom, že ku dňu jeho vyhlásenia (03.2025) bola už viac ako rok a pol odsúdená rozsudkom KS v BA (09.2023). Namiesto toho, aby OS TT vo svojom rozsudku uviedol, zohľadnil a vysporiadal sa s jej odsudzujúcim rozsudkom z OS BA 1 v spojení s rozsudkom KS v BA, tak v bodoch 33 a 34. rozsudku poukázal len na tie rozhodnutia súdov, ktoré boli už zahladené a neskúmal, či jej v inom nezahladenom rozsudku / konaní bol/ nebol uložený trest odňatia slobody, ktorý by mohol byť považovaný za dostatočný, resp. vo vzťahu ku ktorému by bolo možné uložiť jej súhrnný trest odňatia slobody.

Namiesto toho OS TT nevykonal pred rozhodnutím vo veci dostatočné dokazovanie, nevykonal a neoboznámil aktuálnu lustráciu jej osoby z registra trestov a k už uloženému trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov jej pridal ešte ďalšie 2 roky. Absencia predmetného dokazovania a riadneho odôvodnenia rozsudku predstavuje prekážku nepreskúmateľnosti daného rozsudku a porušenie jej práv na spravodlivý proces. V prípade skutkov kladených jej za vinu OS BA I. sa tieto udiali 21.07.2006 a 22.08.2006 a v prípade skutkov kladených jej za vinu OS Trnava, tieto sa udiali 27.04.2012 a 07.06.2012, pričom v oboch prípadoch išlo o podvody s podobným spôsobom spáchania.

Do obsahu základného práva na spravodlivý proces pritom patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré ale OS TT vo svojom rozsudku nenaplnil. V uvedenej súvislosti poukazuje na nasledovné súdne rozhodnutie: NS SR pod sp. zn. 5To/ 13/2020:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky zaujal k vyššie uvedeným odvolacím námietkam obžalovaných tieto závery: Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.“

Má za to, že súd prvého stupňa vo svojom rozsudku neposkytol také odôvodnenie, ktoré by jasne a zrozumiteľne dalo odpovede na otázky, či vôbec akým spôsobom sa vysporiadal s jej predchádzajúcim odsúdením OS BA I. v spojení s KS v BA, a to vo vzťahu k upusteniu od uloženia ďalšieho trestu, nakoľko trest 5 rokov je viac ako dostatočným. Je toho názoru, že trest uložený jej v trvaní 5 rokov zo strany KS v BA je viac ako dostatočným na jej nápravu a nie je potrebné aby jej formou reťazenia bol uložený Rozsudkom ešte ďalší trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, teda spolu 7 rokov.

Podľa § 168 ods. 1 TP, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zřejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Na záver uviedla, že ak by jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody za skutky uvedené v rozsudku a rozsudku OS BA I. v spojení s KS v BA, tak by výška spôsobenej škody bola vo výške 44.829,- EUR + 185.885,- EUR 230.714,- EUR, uvedené by spadalo len pod rozsah škody veľkého rozsahu a teda

mohol by jej byť uložený trest odňatia slobody len podľa § 222 ods. 3 písm. a) TZ, t.j. v rozmedzí 2-8 rokov. Trest uložený jej KS v BA v trvaní 5 rokov je tak nad hornou polovicou trestnej sadzby, a teda viac ako dostatočný na jej nápravu.

Na základe hore uvedeného preto navrhla, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnutý rozsudok v časti výrokov o vine a treste, vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a nové rozhodnutie, alebo aby zmenil Rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. Trnava č. k. 9T/ 20/2017 2046 zo dňa 11.03.2025 tak, že upustí od uloženia súhrnného alebo ďalšieho trestu.

K odvolaniu obžalovanej sa vyjadrila poškodená spoločnosť Tatrabanka, a.s. prostredníctvom svojej zástupkyne tým, že ako poškodená nesúhlasí s argumentáciou uvedenou v odvolaní proti výroku o vine a treste a konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom časť rozsudku napadnutú odvolaním obž. A. B. považuje za vecne správnu a odvolanie obž. A. B. za nedôvodné a preto navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti potvrdil.

Konanie na odvolacom súde

Vzhľadom na to, že z obsahu spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že obžalovaná preukázateľne, riadne a v zákonom stanovenej lehote prevzala súdom doručené upovedomenie o konaní verejného zasadnutia (čo potvrdila i vlastnoručným podpisom), odvolací súd dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné predpoklady pre vedenie konania ako proti ušlej osobe v zmysle § 358 a nasl. Trestného poriadku. Vzhľadom na absenciu tejto podstatnej procesnej podmienky, ktorá predstavuje *conditio sine qua non* pre aplikáciu osobitného režimu konania proti ušlému, odvolací súd postupom podľa zákona predmetné opatrenie zrušil, keďže jeho ďalšie trvanie by bolo v rozpore so zásadou zákonnosti a požiadavkou rešpektovania práv obžalovanej na riadny proces.

Krajský súd v Trnave následne vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obhajcu obžalovaného a za splnenia procesných pravidiel ako i so súhlasom obhajcu v neprítomnosti obžalovanej a poškodenej.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu navrhla odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí s poukazom na obsah odvolacích námietok navrhol odvolaniu vyhovieť najmä s akcentom na dĺžku trvania konania od spáchania skutkov, t.j. skoro 13,5 roka.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovanej, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podala odvolateľka odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovanej je dôvodné len čiastočne.

Odvolací súd po komplexnom preskúmaní celého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval plne v súlade s Trestným poriadkom. Na hlavnom pojednávaní vykonal v intencii predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia tunajšieho súdu (sp. zn. 3To/118/2020 zo dňa 05.10.2021) všetky dostupné a relevantné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie, pričom súčasne dodržal všetky procesné garancie, ktorých účelom je zabezpečenie práva obžalovanej na obhajobu.

Okresný súd vykonané dôkazy v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotil jednotlivo i vo vzájomnom súhrne, po uvážení všetkých okolností prípadu, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú obsahu vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne a zrozumiteľne uviedol, o ktoré dôkazy oprel svoje závery, ktoré skutočnosti pokladal za preukázané alebo vylúčené, a akými úvahami sa spravoval pri posudzovaní jednotlivých dôkazov, najmä pokiaľ si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je zároveň zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd riadil pri uznaní viny obžalovanej.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, ktoré by vyvolávalo dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových zistení, pričom skutkové závery okresného súdu majú plnú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú výsledkom logického a racionálneho hodnotenia všetkých relevantných dôkazov, posudzovaných jednotlivo aj v ich vzájomných súvislostiach.

Pokiaľ ide o ustálenie viny obžalovanej A. B., odvolací súd sa stotožňuje s presvedčivými závermi súdu prvého stupňa o jej aktívnej účasti na oboch skutkoch a o naplnení znakov spolupáchateľstva podľa §

20 Trestného zákona. Reťaz priamych a nepriamych dôkazov, tak ako boli reprodukované v odôvodnení okresného súdu, vytvára ucelený a logický obraz jej konania, ktoré smerovalo k vylákaniu úverov prostredníctvom úmyselného uvedenia poškodenej banky do omylu. Odvolací súd považuje úvahy okresného súdu o subjektívnej stránke konania obžalovanej, o jednotiacom zámere a o pokračovacom charaktere trestnej činnosti za správne a vnútorne konzistentné.

Právny záver o úmyselnom spôsobe účasti obžalovanej na trestnej činnosti je podporený nielen priamymi výpoveďami obžalovaných B. a G., ale aj celým kontextom modus operandi, ktorý sa v oboch skutkoch prejavil s výraznou podobnosťou, kontinuitou a vnútornou logikou. Odvolací súd nepovažuje za dôvodné žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaná B. konala od počiatku so znalosťou a vedomím nepravdivosti predkladaných dokumentov, ako aj so znalosťou ekonomickej reality obžalovaného G., ktorej nevyhnutne musela rozumieť vzhľadom na spôsob a intenzitu jej zapojenia do prípravných úkonov. Správne bolo vyhodnotené aj naplnenie znakov spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, keďže z ustáleného skutkového stavu vyplýva koordinované, rozdelené a vzájomne podmieňujúce sa konanie všetkých spoluobžalovaných.

Rovnako právna kvalifikácia zvolená okresným súdom zodpovedá zákonným kritériám a rešpektuje interpretačné princípy trestného práva, najmä zásadu *lex mitior* v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona. Z odôvodnenia prvostupňového rozsudku je zrejmé, že súd správne identifikoval splnenie materiálnych aj formálnych znakov zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v novej úprave. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že jednotlivé čiastkové útoky boli spojené jednotiacim zámerom obžalovanej vylákať neoprávnene poskytnuté finančné prostriedky na úkor majetku poškodenej banky, pričom jej konanie napĺňa definičné znaky pokračovacieho trestného činu tak, ako sú vyložené v ustálenej judikatúre Najvyššieho súdu SR. Správne bolo poukázané aj na kumuláciu celkovej spôsobenej škody, ktorá jednoznačne presahuje limit pre kvalifikovanú skutkovú podstatu, a to pri plnom zachovaní subjektívnej jednoty konania.

Odvolací súd preto konštatuje, že okresný súd ustálil skutkový stav bez dôvodných pochybností, správne posúdil konanie obžalovanej aj z hľadiska právnej kvalifikácie a jeho závery sú plne akceptovateľné. Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval za potrebné dokazovanie opätovne vykonávať ani dopĺňať, keďže skutkové aj právne závery prvostupňového súdu sú vecne správne a zákonné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uzatvára, že okresný súd nielenže vykonal dokazovanie zákonným, procesne bezchybným spôsobom, ale svoje skutkové a právne závery založil na racionálnej hodnotiacej úvahe, ktorá je zrozumiteľná, logická a vnútorne bezrozporná. Nezistil sa žiadny exces v hodnotení dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ani taká procesná alebo hmotnoprávna vada, ktorá by mohla spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov o vine. Odvolací súd preto považuje skutkové aj právne závery okresného súdu za úplné a presvedčivé, a ako také ich v celom rozsahu považuje za správne a zákonné.

Záverom odvolací súd konštatuje, že v podrobnostiach plne odkazuje na odôvodnenie okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje, keďže jeho skutkové i právne závery sú správne, presvedčivé a procesne bezchybné. Odvolací súd pripomína, že jeho úlohou nie je opakovať dôkaznú argumentáciu prvostupňového súdu, ale posúdiť uplatnené odvolacie námietky a preveriť, či majú potenciál spôsobiť nezákonnosť alebo neodôvodnenosť napadnutého rozhodnutia.

K odvolacím námietkam obhajoby, obžalovanej a k samotnému výroku o treste

Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal námietkou obhajoby, podľa ktorej malo v predmetnej trestnej veci prebiehať konanie podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku (konanie proti ušlému), a z toho vyplývajúcim tvrdením, že obhajcovi obžalovanej nebolo umožnené vykonať v mene obžalovanej vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por., čím malo dôjsť k zásadnému porušeniu jej práva na obhajobu.

Je pravdou, že okresný súd v predmetnej trestnej veci postupoval v časti konania v režime konania proti ušlému podľa § 358 a nasl. Tr. por., pričom tak urobil spôsobom, ktorý bol v súlade so zákonom – po zistení, že obžalovaná sa dlhodobo vyhýbala konaniu a nebolo možné zabezpečiť jej prítomnosť pred súdom.

V takomto osobitnom režime zákonodarca z dôvodu ochrany práv obžalovaného ustanovil povinnú obhajobu (§ 359 Tr. por.), pričom obhajca disponuje procesnými oprávneniami v rozsahu potrebnom na zabezpečenie účelu konania.

To však neznamená, že obhajca môže v mene obžalovaného vykonať ktorýkoľvek z úkonov uvedených v § 257 ods. 1 Tr. por. Samotné vyhlásenie o vine, či už podľa písm. b/ alebo c/, je podľa ustálenej teórie aj judikatúry prísne osobným procesným úkonom obžalovaného, ktorý je viazaný na jeho priamu, slobodnú a dobrovoľnú vôľu, prejavenu pred súdom po náležitom poučení. Ide o úkon, ktorý je svojou

povahou nezastupiteľný a neumožňuje substitučné konanie obhajcu, hoci tento inak v konaní proti ušlému zastupuje obžalovaného v plnom rozsahu.

Účel inštitútu konania proti ušlému spočíva v tom, aby trestné konanie nebolo paralyzované útekou alebo skrývaním sa obvineného, nie v tom, aby sa rozšíril okruh dispozičných oprávnení obhajcu nad rámec tých, ktoré možno vykonať bez osobnej účasti obžalovaného. Vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por. však nie je procesným úkonom, ktorý by bolo možné učiniť bez osobnej účasti obžalovaného, a preto sa tento inštitút v konaní proti ušlému zásadne neuplatňuje.

Námietka obhajoby, podľa ktorej okresný súd "neumožnil" obhajcovi vykonať vyhlásenie o vine, preto postráda zákonný základ – nie preto, že by súd postupoval nesprávne, ale preto, že zákon s takouto možnosťou jednoducho nepočíta. Postup okresného súdu bol v súlade so zákonom aj s účelom osobitného režimu konania.

Pokiaľ obhajoba spája nemožnosť vykonať vyhlásenie s potenciálnym dopadom na výmeru trestu, odvolací súd uvádza, že argumentácia analogickým použitím záverov R 44/2017 či mimoriadnym znížením trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. nie je prípustná, keďže vyhlásenie o vine je podmienené osobnou účasťou obžalovaného a nemožno ho substituovať konaním obhajcu, a teda absentuje základná materiálna podmienka pre aplikáciu uvedených úvah.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uzatvára, že v konaní proti ušlému okresný súd postupoval zákonne, pričom neexistovala žiadna procesná možnosť ani povinnosť umožniť obhajcovi vykonanie vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 Tr. por. Námietka obhajcu o porušení práva na obhajobu je preto nedôvodná.

K výroku o treste

Odvolací súd najskôr konštatuje, že okresný súd obžalovanej za pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom zákonná trestná sadzba pre daný trestný čin je podľa Trestného zákona účinného od 06.08.2024 v rozpätí od dvoch do ôsmich rokov. Odvolací súd po preskúmaní uplatnených odvolacích námietok však dospel k záveru, že takto uložený trest je v konkrétnych okolnostiach prípadu neprimerane prísny.

Pri hodnotení primeranosti trestu odvolací súd prihliadol predovšetkým na mimoriadne dlhú dobu, ktorá uplynula od spáchania posudzovaných skutkov; od ich spáchania uplynulo viac ako trinásť rokov. Takýto časový odstup zásadne oslabuje účel trestu v jeho represívnej zložke a podľa judikatúry všeobecných aj ústavných súdov predstavuje významné hľadisko pri individualizácii trestu podľa § 33a a §34 a nasl. Trestného zákona v prospech páchatel'a. Ďalej odvolací súd identifikoval existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. p) Trestného zákona účinného od 06.08.2024, čo odráža fakt o neprimerane dlhom období, pričom túto skutočnosť nemožno spravodlivo pričítať (na určité výnimky) obžalovanej, čo zákonodarca výslovne označuje za poľahčujúcu okolnosť, ktorá musí byť vo výmere trestu primerane zohľadnená.

Odvolací súd prihliadol aj na to, že obžalovaná bola už predtým právoplatne odsúdená rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/14/2023 zo dňa 07.09.2023 na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov za úverový podvod podľa § 222 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť v roku 2006, pričom jej bola spôsobená celková škoda vo výške 185.885 eur. V uvedenej veci okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 1T/59/2010 dňa 09.09.2022. Vzhľadom na existenciu tohto päťročného nepodmienečného trestu, ktorý obžalovaná doposiaľ nevykonáva, by uloženie ďalšieho nepodmienečného trestu v dolnej hranici sadzby presahovalo rámec potrebný na splnenie účelu trestu a pôsobilo by neprimerane kumulatívne.

Všetky uvedené skutočnosti vedú odvolací súd k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nie je v daných okolnostiach prípadu primerané. Odvolací súd je toho názoru, že účel trestu možno dosiahnuť aj menej prísny trestom, ktorý bude zohľadňovať jednak veľmi dlhý časový odstup od spáchania skutkov, jednak osobitnú vekovú a osobnú situáciu obžalovanej, ako aj existenciu skoršieho päťročného nepodmienečného trestu uloženého za obdobnú trestnú činnosť.

Odvolací súd preto považuje za dostatočné uloženie trestu odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu dvoch rokov, ktorý obdobným spôsobom zabezpečuje individuálnu aj generálnu prevenciu, avšak bez nadmerného represívneho zásahu do sféry obžalovanej.

Odvolačný súd tiež preskúmal zásadnú námietku obžalovanej týkajúcu sa neuloženia súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaná tvrdí, že jej mal byť uložený súhrnný trest vzhľadom na skutky, za ktoré bola neskôr odsúdená Okresným súdom Bratislava I, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, za skutky z roku 2006.

Odvolačný súd však konštatuje, že podmienky ustanovenia § 42 ods. 1 TZ neboli v preskúmvanej veci splnené. Zákon striktné vyžaduje, aby trestný čin, za ktorý je ukladaný súhrnný trest, bol spáchaný skôr, ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa v inej veci. V tomto smere je rozhodujúce výlučne porovnanie časovej následnosti vyhlásenia odsudzujúcich rozsudkov, nie podobnosť skutkov, identický modus operandi či zhodná právna kvalifikácia. V judikatúre je dlhodobo ustálené, že samotná podobnosť trestnej činnosti alebo jej vnútorná súvislosť nepostačuje na uloženie súhrnného trestu, ak nie sú splnené presné procesné kritériá vyplývajúce z § 42 TZ. Skutky, ktoré boli predmetom konania Okresného súdu Trnava (z roku 2012), vykazujú časovo samostatný charakter a ich právne vyhodnotenie nenadväzuje na skutky (z rokov 2006) riešené Okresným súdom Bratislava I v roku 2022 spôsobom, ktorý by odôvodňoval uloženie súhrnného trestu, nakoľko medzi týmito skutkami bolo vyhlásené odsudzujúce rozhodnutie (OS TT, sp. zn. 2T/111/2009 z 26.04.2010, ppl. 22.05.2010, t.č. zahladené), ktoré prešlo súbeh vyššie uvedenej a momentálne prejednávanej trestnej činnosti a teda v momentálne prejednávanej veci ide o tzv. recidívu.

Z judikatúry:

Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh, ale o recidívu (i keď nepravú pozn. autora), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 35 ods. 2 TZ (teraz § 42 TZ-pozn. autora) aj keby bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok bol súdom prvého stupňa vyhlásený až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa trest ukladá /4 Tz 31/1970/.

Pokiaľ obžalovaná namieta, že okresný súd sa mal v odôvodnení rozsudku osobitne vysporiadať s jej predchádzajúcim odsúdením a že absencia takéhoto hodnotenia spôsobuje nepreskúmateľnosť rozsudku, odvolací súd považuje túto argumentáciu za neopodstatnenú. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na jasné, logické a dostatočné odôvodnenie, avšak nevyžaduje, aby súd osobitne reagoval na každú argumentačnú konštrukciu obžalovaného, ak táto nie je právne relevantná pre výsledok konania. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré obžalovaná odkazuje (5To/13/2020), vyplýva, že súd má povinnosť vysporiadať sa iba s tými otázkami, ktoré majú skutočný dopad na posúdenie viny alebo trestu.

Keďže podmienky pre uloženie súhrnného trestu neboli splnené, okresný súd nepochybil tým, že túto otázku nerozviadol rozsiahlejšie (aj keď je to vhodné). Odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trnava je zrozumiteľné, logické a poskytuje presnú odpoveď na všetky rozhodné skutkové aj právne otázky. Nie je preto nepreskúmateľné ani arbitrárne.

Neobstojí ani tvrdenie obžalovanej, že už uložený trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov má byť považovaný za „dostatočný“ a že ďalšie odsúdenie predstavuje „režazenie trestov“. Trestný zákon takúto kategóriu nepozná. Bez splnenia podmienok § 42 TZ nie je možné prevziať trest z iného konania ako limit pre trestné konanie prejednávané. Každý trestný čin, ktorý netvorí súhrn v zmysle zákona, je potrebné posudzovať samostatne podľa jeho povahy, škodného následku, formy zavinenia a individuálnych pomerov páchatel'a.

Krajský súd sa týmito kritériami riadil, pričom sám zohľadnil aj výrazný časový odstup od spáchania skutkov a uložil trest na samom dolnom okraji trestnej sadzby, dokonca s podmieneným odkladom jeho výkonu. Uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom na dva roky preto nie je excesívne, nie je v rozpore s účelom trestu a nevykazuje znaky neprimeranej represie. Skutočnosť, že obžalovaná už bola v inom konaní právoplatne odsúdená na trest odňatia slobody, bolo v tomto konaní dostatočne zohľadnené vo forme spôsobu jeho výkonu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil všetky odvolacie námietky obžalovanej aj v tejto časti ako nedôvodné.

V danej súvislosti však odvolací súd poukazuje na odôvodnenie okresného súdu v tom smere, že obžalovanej musel byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, a to vzhľadom na to, že oba skutky sa mali odohrávať počas skúšobnej doby predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, ktoré jej bolo uložené trestným rozkazom OS TT, sp. zn. 2T/111/2009 z 26.04.2010, ppl. 22.05.2010. Krajský súd sa s týmto názorom nestotožňuje. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že hoci tieto skutky boli páchané v období, keď obžalovaná bola v skúšobnej dobe, v čase rozhodovania okresného súdu o tejto veci bolo predchádzajúce odsúdenie zahladené, pričom sa na obžalovanú hľadí, akoby nebola odsúdená.

Krajský súd je toho názoru, že účinok zahľadania odsúdenia znamená, že z právneho hľadiska zaniká stav trestnosti a hľadí sa na páchatel'a, akoby nebol odsúdený. Ficcia neodsúdenia sa vzťahuje aj na

posudzovanie jeho osoby pri ukladaní ďalšieho trestu, ak zákon výslovne neustanovuje inak. Na rozdiel od výnimiek uvedených v § 61 ods. 7 Trestného zákona (pri treste zákazu činnosti) zákonodarca pri ustanovení § 49 ani § 41 Trestného zákona takúto výnimku neustanovil. Nesprávne preto okresný súd uzavrel, že po zahľadení odsúdenia je nutné na túto skutočnosť prihliadať ako na okolnosť pre ktorú je nutné aplikovať § 49 ods. 2 (dnes ods. 3) Trestného zákona

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje i na právnu vetu uverejnenú v periodiku ZSP 17/2019, v zmysle ktorej nejde o trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, tak, ako to predpokladá ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona, ak síce chronologicky bol trestný čin inak spáchaný v tejto skúšobnej dobe, avšak v dobe rozhodovania o tomto trestnom čine je predchádzajúce odsúdenie zahľadené, resp. sa na obžalovaného hľadí pre tento (skorší) trestný čin, akoby nebol odsúdený.

Teda nesprávne okresný súd skonštatoval, že je v tomto prípade, ak bol trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia (hoci bolo následne zahľadené), nemožné ukladať tzv. podmienený trest odňatia slobody, ako to má na mysli ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona.

V danom prípade aj odvolací súd prihliadal tiež na novelu Trestného zákona účinnú od 06.08.2024, ktorá posilnila zásadu subsidiarity a proporcionality trestného postihu. Podľa § 33a ods. 3 Trestného zákona platí, že „páchateľovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode.“ Tento nový zákonný príkaz je potrebné aplikovať aj na prípady, o ktorých sa rozhoduje po nadobudnutí jeho účinnosti (§ 2 ods. 1 Trestného zákona).

Vzhľadom na túto zmenu právnej úpravy aj na osobnostné a resocializačné predpoklady obžalovanej krajský súd považuje uložený trest odňatia slobody na 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 rokov za dostatočný a primeraný. Tento trest spĺňa všetky funkcie trestu, plní požiadavky individuálnej aj generálnej prevencie a je v súlade so zásadou proporcionality.

Z uvedených dôvodov preto rozhodol odvolací súd o odvolaní obžalovanej tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.